

บทที่ 11

ในวันนี้เส้นเดี่ยวกำลังฟังสาวใช้อ่านหนังสืออยู่ในห้อง ด้านนอก
ก็มีคนมารายงานว่าอวีเหวินซิงรู้ตหน้ามาเยี่ยมเยียน

หรรุเห็นเส้นเดี่ยวพยักหน้า จึงวางหนังสือลงแล้วไปเปิดประตู
อวีเหวินซิงเดินเข้ามา มองดูชายชวาก่อนค่อยกล่าว "เหตุใดประมุขเยียน
ไม่อยู่"

เส้นเดี่ยวยิ้มพลาบกล่าว "เขากับข้าเดิมทีไม่ได้อยู่ร่วมห้อง หาก
อวีเหวินต้าฟู่จะหาเขาก็มาหาผิดที่แล้ว อีกทั้งข้าได้ยืนยันว่าวันนี้ประมุขเยียน
มีธุระจึงออกไปตั้งแต่เช้า"

อวีเหวินซิงหัวเราะฮึๆ "ช่างเหมาะเจาะๆ พระอาจารย์น้อยไม่อยู่ก็ดี
เขาร้ายกาจยิ่งนัก ทุกครั้งที่ข้าพุดคุยกับเขาเป็นต้องรู้สึกแครงแครงดกว่าข้าเฝ้า
ฝ่าบาทเสียอีก!"

หรรุอดไม่ได้หัวเราะพรวดออกมา
อวีเหวินซิงใจกว้างต่อสาวงามมาตลอดจึงไม่บันดาลโทษะ กลับแยมยิ้ม
ให้หรรุ

อวีเหวินซิงยิ้มพลาบกล่าวกับเส้นเดี่ยว "วันนี้อากาศดีอย่างยิ่ง คุณชายเส้น
อยากไปเดินเล่นด้านนอกสักหน่อยหรือไม่ เจี้ยนคังติดแม่น้ำเว่ยสุ่ย ได้ยืนยันว่า
แม่น้ำนี้มีท่าเรือข้ามฟากมากมาย และทุกแห่งล้วนมีตลาด มีผู้ออกไปดูสักหน่อย
ถือโอกาสซื้อของสดจากแถวริมแม่น้ำกลับมา ตอนเย็นให้พวกเขาจัดงานเลี้ยง

สักมือเป็นเช่นไร?"

กล่าวจบยังเหมือนนึกอะไรได้อีก "ท่านเป็นนักพรต คงมิได้งดเนื้อสัตว์ กระมัง"

เส้นเดี๋ยวจึงกล่าวว่า "นั่นไม่ใช่เรื่องใหญ่ เพียงแต่ข้าสายตาไม่ดี เกรงว่า จะเป็นภาระพวกท่าน"

อวีเหวินซึ่งยิ้มพลางกล่าว "คุณชายเส้นเคยช่วยชีวิตข้าไว้ ในตอนนั้น เป็นข้าเองที่เป็นภาระท่าน ใยต้องเกรงใจเช่นนี้"

ครั้งนี้เส้นเดี๋ยวมิได้ปฏิเสธอีก "เช่นนั้นก็ยอมได้"

เรือนรับรองอยู่ไม่ไกลจากท่าเรือ อวีเหวินซึ่งจึงมิได้นั่งรถม้า แต่ พาพวกอวีจื่อเดินเท้าออกจากประตู แรกเริ่มเขายังกังวลว่าเส้นเดี๋ยวจะ ไม่สะดวกนัก ทว่าแม้ฝ่ายตรงข้ามจะยืนไม่เท่าไม่ไผ่แต่ความเร็วกลับหาได้ ซ้ำกว่าพวกเขาไม่ ทั้งยังไม่ต้องให้ผู้ใดประคอง เดินเคียงไหล่กับอวีเหวินซึ่ง แพบไม่ต่างกับคนปกติ

จากนั้นอวีเหวินซึ่งก็พบว่าเขามีได้פקกระป๋องออกมาด้วย "คุณชายเส้น กระป๋องของท่านเล่า"

เส้นเดี๋ยวล้ำรู้ว่าเขากำลังกังวลใจอะไร อดแยมยิ้มมิได้ "อวีเหวินข้าพ ุไม่ต้องการกังวล หากพบเจอดีรุ ไม่น่าไม่ไผ่ของข้าก็ต้านทานได้เล็กน้อย อยางไรที่นี้ก็เป็นเมืองเจี้ยนคัง มีอารามศึกษาหลินชวนคุ้มครอง คนของ นิภายเหอฮวนคงไม่ใจกล้าถึงขั้นลงมือที่นี้!"

อวีเหวินซึ่งถูกเขากล่าวแทงใจดำก็หน้าแดง "มิน่า ข้ารู้สึกว่หลังจาก เข้าเมืองก็สงบสุขมากนัก อยางน้อยพระอาจารย์น้อยก็ออกไปทำธุระได้ อยางสบายใจ ที่แท้เป็นเช่นนี้"

เส้นเดี๋ยวกว่าต่อ "ราชวงศ์เงินผูกพันธมิตรกับแคว้นโจว หากท่าน ถูกลอบสังหารที่เมืองเจี้ยนคัง พวกเขาจะอธิบายต่อฮ่องเต้โจวอยางไร แล้วยงจะกล่าวถึงเรื่องผูกพันธมิตรอะไรได้ ฉะนั้นต้องพยายามคุ้มครอง ความปลอดภัยของท่านสุดความสามารถ โดยรอบเรือนรับรองล้วนมียอดฝีมือ ตลอดเวลา เพียงแค่มิได้ให้ท่านรับรู้เท่านั้น"

อวีเหวินชิงเขยิบเข้าใกล้เขาพลางกล่าวเสียงแผ่วเบา "คุณชายเส้น ข้ารู้ว่า ท่านหาให้ชายบำเรอไม่และมิกล้ำคุณถูกท่าน วันนี้ถือโอกาสขณะพระอาจารย์น้อย ไม่อยู่ ข้าจึงขอกล่าวความจริงกับท่าน...ท่านคงรู้ว่าคนเหล่านั้นในเมืองฉางอัน เห็นท่านเป็นเช่นไร"

เส้นเฉียวเพียงแยมยิ้มไม่กล่าวคำ

อวีเหวินชิงคิดว่าเขาไม่รู้จึงกล่าวอย่างอ้อมค้อม "พวกเขาล้วนกล่าวว่า บัดนี้ท่านตกที่นั่งลำบาก มีอาจไม่พึ่งพาประมุขเยียน เพื่อปกป้องตัวเองแล้ว แม้แต่...แอส็ม แม้แต่คุณธรรมจรรยาก็ไม่สนใจ ทว่าสองเราเดินทางร่วมกัน ข้ายังได้รับการช่วยชีวิตจากท่าน ย่อมเข้าใจดีว่าท่านมิได้เป็นเช่นนั้นเด็ดขาด แต่คำพูดคนส่วนมากมักตัดสินถูกผิด คำใสร้ายทำลายคน! หากท่านมีโอกาส ห่างจากพระอาจารย์น้อยเยียนบ้างคงดีกว่าระมัง ใยต้องยอมให้ผู้อื่นสอดน้ำ เสียดใส่ตัวท่าน ลบหลู่ท่านโดยเปล่า ฮี้ย คำพูดเหล่านั้นข้าฟังแล้วโมโห!"

เส้นเฉียวรู้ว่าต้องเป็นเพราะฉากที่อีกฝ่ายเห็นบนรถม้าวันนั้นเป็นแน่ จึงกล่าวคำพูดเช่นนี้ออกมา แต่เส้นเฉียวเองก็มีอาจอธิบายมากเกินไป ในฉับพลันทันใด ได้แต่กล่าวว่า "ขอบคุณความปรารถนาดีของท่าน เพียงแต่ ท่านเข้าใจผิดแล้ว ข้ากับประมุขเยียนหาได้มีความสัมพันธ์เช่นนั้น ประมุขเยียน อุนิสัย...แปรปรวนอยู่บ้าง จึงมักทำเรื่องราวที่เหนือความคาดหมายผู้คน บ่อยๆ"

"ข้ารู้ ข้ารู้ ท่านย่อมไม่อาจเป็นชายบำเรอที่พึ่งพาพระอาจารย์น้อยเยียน ข้าเองก็มีได้ม็อคติดต่อพวกชอบเพศเดียวกัน เพียงแต่สภาพของท่านตอนนี้ หาก อยู่กับพระอาจารย์น้อยเยียน เรื่องนั้น...แอส็ม ที่พวกท่านชมชอบกัน เกรงว่า คนที่ถูกคำพูดกล่าวหาทำร้ายจะเป็นท่าน มิใช่พระอาจารย์น้อยเยียน!"

เส้นเฉียวกล่าวอย่างจนปัญญา "...พวกเรามีได้ชมชอบกัน ข้าเองก็มีใช่พวกชมชอบเพศเดียวกัน"

อวีเหวินชิงกล่าว "ข้ารู้ๆ นี่คือนี่สิ่งที่มีอาจปาวประกาศ พวกเรารู้ไว้ในใจ ก็พอ!"

เส้นเฉียว "..."

เขาพลันไม่อยากจะกล่าวแม้สักประโยคแล้ว ยอมให้อิวี่เหวินซึ่งกล่าวต่อ
ทำเป็นไม่ได้ยินเข้าหูซ้ายทะลุหูขวา

บริเวณท่าเรือเสียงดังซิ่งแซ่ สินค้าหลากหลายประเภทกระจายตัวทุกแห่ง
มีผู้ที่เดินเข้ามาซื้อสิ่งของเหมือนพวกอิวี่เหวินซึ่งไม่น้อย บ้างนั่งรถม้าหรือขี่ม้า
และบ้างก็เป็นเรือเทียบฝั่ง ยังมีผู้ที่รู้ดหน้ามาส่งญาติอีกด้วย ผู้คนเบียดเสียด
จนแทบจะเหยียบย่ำกัน บรรยากาศครึกครื้นเป็นอย่างมาก

ขณะนั้นเองด้านหลังก็มีม้าตัวหนึ่งที่ไม่รู้ว่าตกใจหรือคนขี่ไม่ตีฟุ้งมา
หาพวกเขา กลุ่มคนต้องกระจายกันหลบเลี้ยว เส้นเชียวพลัดหลงกับ
คนอื่นด้วยเหตุนี้ เพียงแต่เขาเองก็มีได้รับร้อน ข้างกายอิวี่เหวินซึ่งซ้ายขวา
มีคนคุ้มครอง เขาจึงค่อยๆ เดินกลับไปยังตลาดตามเส้นทางแดงลอยริมแม่น้ำ
บางครั้งได้ยินพ่อค้าตะโกนบอกสิ่งของที่ตนเองสนใจก็หยุดลงจับดูเล็กน้อย
พ่อค้าเห็นเขาสายตาไม่ดี แต่ท่าทางการแต่งกายมองอย่างไรก็ไม่ใกล้เคียงกับ
กระยาจกจึงมิกล้าดูแคลน ยังเสนอขายสินค้าของตนเองอย่างกระตือรือร้น

"คุณชาย ท่านลองดูสินค้าเหล่านี้ของข้า ล้วนसानจากซีไผ่ชั้นดี ตะกร้า
แก้อ้อล้วนมีทั้งสิ้น ยังมีของเล่นจำนวนหนึ่ง สามารถซื้อกลับไปให้คุณชายน้อย
กับแม่นางน้อยในบ้านเล่นได้!" เขาเห็นเส้นเชียวย่อกายลงจึงหยิบตะกร้อไผ่
ลูกหนึ่งยึดใต่มือเขา "ท่านลองจับดู เกลี้ยงเกลายิ่งนัก ไม่มีเสี้ยนสักนิด!"

"เกลี้ยงเกลามาก" เส้นเชียวลูบไล้พลาบไต้มยิ้ม "เช่นนั้นข้าเอาหนึ่งลูก
แล้วกัน"

ด้านข้างมีเสียงเด็กเจื้อยแจ้วดังขึ้น "ท่านอาๆ ไก่ไม่ไผ่น้อยของข้า
ถูกน้องชายทำพังแล้ว ท่านพอให้ข้ามาซื้ออีกอันหนึ่ง!"

พ่อค้าดูเหมือนรู้จักกับบิดามารดาของนาง "น้องชายเจ้าซุกซนอีกแล้ว
แต่ว่าที่นี้ไม่มีไก่ไม่ไผ่แล้วละ ตัวนั้นที่ให้เจ้าครวก่อนคือตัวสุดท้าย สานสิ่งนั้น
ต้องใช้เวลามาก ตอนนี้ท่านอา กำลังยุ่งอยู่ อีกสองวันค่อยสานให้เจ้าแล้วกัน!"

เด็กหญิงตัวน้อยยกกล่าว "เช่นนั้นข้าช่วยท่านอาอยู่ที่นี้ ท่านอาชายของ
หมดเร็วขึ้นสักหน่อย ก็จะช่วยสานไก่ไม่ไผ่ได้เร็วขึ้นไซ้หรือไม?"

พ่อค้าปลอยเสียงหัวเราะ กล่าวว่ "เจ้าจะช่วยอะไรได้ รีบกลับบ้าน

ไปเถอะ พ่อแม่เจ้าไม่เห็นเจ้าจะเป็นห่วงเอา!"

เด็กหญิงส่งเสียงอ้อ เบียมด้วยความผิดหวัง น้ำตาคลอใกล้ร่ำไห้

เส้นเดียวพลันกล่าว "ตอนนี้ท่านยังมีชี้ไผหรือไม"

พ่อค้ากล่าวด้วยความสงสัย "ย้อมมี คุณชายอยากซื้อชี้ไผ?"

เส้นเดียวส่งเสียงอ้อม "ย้อมชี้ไผของท่านมาสานสิ่งของสักหน่อย แล้วค่อย

ให้เงินท่านตามราคา ได้หรือไม"

พ่อค้ายิ้มพลางกล่าว "คุณชายเกรงใจเกินไปแล้ว ย้อมได้!"

เขาหยิบชี้ไผอันหนึ่งขึ้นมายื่นให้เส้นเดียว "ท่านสายตาไม่ดี ยังสานสิ่งของได้อยู่หรือ"

เส้นเดียวเองก็ยิ้มพลางกล่าว "ตอนเด็กเคยสาน คลายความเบื่อหน่ายให้น้องชายน้องสาว ยังจำได้บ้าง"

กล่าวว่าจำได้เพียงบางส่วน แต่พอลงมือทำทางกลับบ่วงไว นิ้วมือผูกปมชี้ไผ ช้ำยังอ้อมไปเสียบเข้ากระดุมที่สานไว้แล้วแต่เดิมด้านหลังอย่างคล่องแคล่ว ปริบทาไถ่น้อยตัวหนึ่งก็ถือกำเนิดขึ้น

เด็กหญิงกล่าวด้วยความประหลาดใจ "ไถ่น้อย ไถ่น้อย!"

เส้นเดียวยื่นไถ่ไผ่ไปให้ ย้อมพลางกล่าว "ไม่รู้ว่าคุณนั้นแต่เดิมของเจ้าหน้าตาอย่างไร จึงสานตัวหนึ่งเรื่อยเปื่อย หน้าตาอาจไม่สวยงามัก"

เด็กหญิงกล่าว "สวย สวย! ขอขอบคุณท่านพี่! ท่านพี่ดีที่สุดในชีวิต!"

พ่อค้ารู้สึกขมขื่นเล็กน้อย "ข้าอายุมากกว่าคุณชายท่านนี้ไม่กี่ปี เจ้าเรียกผู้อื่นพี่ชาย กลับเรียกข้าท่านอา!"

เส้นเดียวหัวเราะ

เด็กหญิงตัวน้อยกระโดดกระเด็นไปแล้ว เส้นเดียวย่อกายจนขาชาอยู่บ้าง จึงลุกขึ้นยื่น ให้เงินค่าชี้ไผ่กับตะกร้อไผ่แก่พ่อค้า พ่อค้าบ้ายเบียงไม่ยอมรับ แต่เขายังคงยืนกรานยึดใส่ไว้ในมือก่อนเอ่ยถาม "ทางใดสามารถกลับเรือนรับรองทูตได้"

"ที่แท้คุณชายคือราชทูต?" พ่อค้ากระจ่างแจ้งโดยพลัน "เรือนรับรองห่างจากที่นี่ไม่กี่ไกลแต่ผู้คนมากมายนัก ท่านสายตาไม่ดีต้องหาเองไม่พบแน่"

ข้าพาท่านไปจะดีกว่า!"

เส้นเชียวขอบคุณเขา "แต่แผงของท่าน...?"

พ่อค้ายิ้มพลางกล่าว "ไม่เป็นไร ข้าหาบสินค้าไม้ไผ่เหล่านี้ออกมาขายทุกวันได้กำไรไม่กี่เขียน* ทางซ้ายทางขวาล้วนรู้จักกัน ข้าให้วัววานพวกเขาช่วยดูสักหน่อยก็ได้แล้ว ท่านเป็นอาคันตุกะ จะให้ท่านหลงทางอยู่ที่นี้ได้อย่างไร!"

เขาพาเส้นเชียวเดินกลับไปตามท่าเรือ "ถนนใหญ่คนมากเบียดเสียดกันหลงทางได้ง่าย จากที่นี่เดินในตรอกเล็กกลับเร็วกว่า!"

พ่อค้าประคองแขนของเส้นเชียวพาเขาไปข้างหน้า ยิ้มพลางกล่าว "หากคุณชายอยู่ที่นี้หลายวัน มีผู้เดินเล่นในเมืองให้มาก ของกินทางใต้ส่วนใหญ่พิธีพิถันตั้งใจทำยิ่งนัก หากท่านกินครั้งแรกต้อง..."

เสียงแหวกฟ้าอากาศถ่ายทอดมา แผ่วเบาจนแทบไม่ได้ยิน พ่อค้าไม่รู้สึกรู้สึกลับแต่เหนื่อย ยังคงกล่าวคำ เส้นเชียวกลับสีหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อยไม่ทำไม้ไผ่กวาดเข็มเล็กเล่มนั้นเปลี่ยนทิศทางทะเลเข้าสู่กำแพง

ในขณะที่เดียวกันสัมผัสเสียงของพ่อค้าพลันหยุดลง ร่างอ่อนยวบล้มลงกับพื้น

นี่เป็นเพราะผู้มาใหม่หมายลอบทำร้ายเส้นเชียว จึงถือโอกาสลอบทำร้ายพ่อค้าด้วย เส้นเชียวมิได้มีสามเศียรหกกร เขาต้านทานฝั่งตนเองได้ แต่กลับไม่มีเวลาวางไปต้านทานให้พ่อค้า ลงมือเข้าไปครึ่งก้าว

"สหายจากที่ใดซ่อนหัวเผยหาง" เขาขยอกายลงสำรวจดูอาการพ่อค้า เห็นฝ่ายตรงข้ามเพียงแค่อสลบไปจึงค่อยเบาใจ

"คุณชายเส้นอ่อนโยนต่อคนขายไม้ไผ่सानเช่นนี้ เหตุใดกลับโหดร้ายต่อป่าว"

กลิ่นหอมที่คุ้นเคยลอยมา พร้อมกับสัมผัสเสียงอ่อนหวาน

เส้นเชียวขมวดคิ้วเล็กน้อย "ไปไหน?"

ไปไหนยังมึนหวานนั่งอยู่ตรงยอดกำแพง สองขาเกี่ยวกันไว้พลางแกว่งไกว

* เขียน เป็นหน่วยเรียกเงินชาว มีรูตรงกลางเหมือนเงินอีแปะ (เหรียญสำริด) แต่ทำจากโลหะเงินจึงมีค่ามากกว่า

ในมือยังมีดอกเสैया* ที่ไม่รู้เด็ดมาจากที่ใดดอกหนึ่ง

"ไม่พบกันตั้งนาน!"

เส้นเดียวกล่าว "คราวก่อนท่านลอบสังหารอวีเหวินซึ่งกลางดึก ข้าเหมือนเพิ่งพบหน้าแม่นาง"

ไปหรงกล่าว "ไม่พบหนึ่งวัน เหมือนจากกันสามสาร์ทเข้าใจหรือไม่ นี่ล้วนผ่านไปตั้งกี่สาร์ทฤดูแล้ว!"

เยียนอู้อีกดี ไปหรงก็ดี เส้นเดียวล้วนไม่ค่อยคุ้นเคยกับการรับมือคำพูดที่เหมือนแทะโลมเช่นนี้ จำต้องรักษาความนิ่งไว้

ไปหรงกลอกตา โยนดอกเสैयाในมือไปให้เขา "รับไว้!"

เส้นเดียวตอบสนองรับเอาไว้ ยังคิดว่าเป็นอาวุธลับอะไร พอจับดูจึงรู้ว่า เป็นดอกไม้ อดตกตะลึงมิได้

ไปหรงมองเห็นสีหน้าของเขาแล้วยินดียิ่งกว่าเดิม "ท่านคิดว่าข้าจะทิ้งอาวุธลับให้ท่านหรือ ในใจท่านข้าคือคนที่ชั่วร้ายเพียงนี้?"

เส้นเดียวสายหน้า "มิใช่"

ไปหรงกล่าว "มิใช่อันใด"

เส้นเดียวกล่าว "ตอนที่ท่านมุ่งหมายลอบสังหารอวีเหวินซึ่ง เดิมทีอนุกับข้ารับใช้ของเขาหนีไม่พ้น ท่านกลับมิได้ฆ่าพวกเขา แสดงว่าท่านหาได้เป็นคนที่สังหารผู้อื่นส่งเดชไร้ขีดจำกัดไม่ ข้าควรขอบคุณที่ท่านโอบอ้อมอารี แทนพวกนางจึงจะถูก"

ไปหรงกะพริบตา "ท่านรู้ได้อย่างไรว่าข้ายังมีอวีไมตรี มิใช่เกียจคร้านที่จะยุ่งไม่เข้าเรื่อง"

เส้นเดียวแยมยิ้ม มิได้โต้เถียงกับนาง

ไปหรงจึงกัดฟันกล่าว "ท่านยิ้มแล้วนำมาจริง ๆ เดิมทีก็ควรยิ้มให้มาก ท่านเห็นข้าดีเช่นนี้ ในใจข้ายินดีเหลือเกิน ท่านให้ข้าจับสั๊กหนอยได้หรือไม่"

กล่าวจบเรือนร่างขยับ

* เสैया เป็นไม้ดอกตระกูลเดียวกับโบตัน แต่ใบไม่เป็นฉาก ดูมันเงากว่าโบตัน ดอกมีทั้งสีม่วงอมแดง สีขาวอมแดง และสีขาวล้วน แต่เพราะรากมีสรรพคุณในการระงับปวดและทำให้เลือดลมไหลเวียนสะดวก คนทั่วไปจึงรู้จักในฐานะสมุนไพรแก้ปวด

เส้นเชียวคิดว่านางจะมาจูบจริงเสียอีก ถอยหลังสามก้าวตาม สัญชาติญาณ จึงพบว่าฝ่ายตรงข้ามยังคงนั่งอยู่บนกำแพง เพียงแค่ต้องการ กลับแก้งัดตนเท่านั้น

ไปทรงหัวเราะจนควบคุมตัวเองมิได้แทบจะตกลงมา "คุณชายเส้น ท่านน่ารักเช่นนี้ บ่าวชอบท่านเข้าไปทุกทีแล้วจริงๆ!"

เส้นเชียวกล่าว "ท่านมาหาข้า มีธุระหรือไม่"

"ไม่มีธุระก็มีอาจามาหาท่านหรือ" ไปทรงกระหึ่มยิ้มของกล่าว "ก็ได้ บอกท่านก็ได้ บ่าวติดตามท่านมาแต่ไกล คิดฉวยโอกาสวางยาพิษท่าน จากนั้นตีให้สลบแล้วลากไป นำเสียดายที่ท่านรู้ตัวเร็วยิ่งนัก ข้าหาโอกาส เข้าใกล้ไม่ได้เลย กระทั่งเมื่อครู่จึงได้พูดคุยกับคุณชายเส้นบ้าง"

คำพูดของนางจริงครึ่งเท็จครึ่งปะปนกันไป เส้นเชียวไม่รู้ว่าจะควรเชื่อ หรือไม่ได้แต่ลอบยกระดับความระแวงระวัง

ไปทรงกล่าวต่อ "ไถ่หน่อยที่ท่านसानให้เด็กหญิงตัวนั้นสวยจริงๆ สานให้ข้าบ้างสักตัวได้หรือไม่"

เส้นเชียวตกตะลึง สายหน้ากล่าว "เวลานี้ในมือไม่มีอะไร"

เขาคุ่นคิดเล็กน้อยก่อนยื่นของในมือออกไป "ตะกร้อไผ่ลูกนี้ให้ท่าน เล่นก่อนแล้วกัน"

ไปทรงหัวเราะพรวด "ท่านไปหลอกเด็กเถอะ!"

คำพูดแม้เป็นเช่นนั้น แต่ไม่นานตะกร้อไผ่ก็ถูกหยิบไปโยนเล่นขึ้นลง

เส้นเชียวกล่าว "แม่นางไปเคยคิดออกจากนิกายเหอฮวนหรือไม่"

ไปทรงกล่าวด้วยความประหลาดใจ "เหตุใดจึง..." กล่าวได้ครึ่งหนึ่ง สีหน้าก็มีตครึ้มลงแล้ว ก่อนกล่าวต่อด้วยเสียงคล้ายใจลอย "เจ้าสำนักเส้นคง ได้ยินอะโรมาจากประมุขเยียนเป็นแน่ จึงรู้ดีว่านิกายเหอฮวนเราศกปรกโสมม ไม่คู่ควรพูดคุยกับท่านที่เป็นถึงเจ้าสำนักเขาเสวียนตูหรือ"

กล่าวถึงสุดท้ายไอสังหารก็พุ่งพล่านขึ้นมา เหมือนว่าหากคำตอบของ เส้นเชียวไม่น่าพอใจ นางก็จะลงมือทันที

เส้นเชียวกล่าว "มิใช่"

ไปทรงพลิกหน้าเร็วกว่าพลิกหนังสือ เปลี่ยนเป็นแยมรอยยิ้มดูจนูปผา ในช่วงขณะ "หรือท่านคิดกล่าวหาชายหญิงในนิกายเหอฮวนฝึกคู่ ไม่แบ่งแยก สูงต่ำ เป็นสิ่งรับไม่ได้ยิ่ง จะให้ข้าทั้งมืดเข้าสู่สว่างหรือ"

เส้นเดียวขมวดคิ้วกล่าว "ข้าเพียงรู้สึกที่ท่านอาจไม่ชอบอยู่ที่นั่น"

ไปทรงกล่าว "นิกายเหอฮวนคือสถานที่อยู่อาศัยตั้งแต่เด็กจนโตของข้า หากไม่อยู่ที่นั่นข้าจะไปไหนได้อีก ไปนิกายฮวนเยวี่หรือนิกายฝ่าจิ้ง? ในสายตาท่านการฆ่าคนนั้นดีเลิศกว่าการฝึกคู่อย่างนั้นหรือ คนอื่นเรียกนิกายเหอฮวนว่าพรรคมาร แล้วนิกายฮวนเยวี่มิใช่พรรคมารหรือไร ท่านอย่าลืมนำ โลหิตที่เปื้อนมือของประมุขเยวี่นั้นมากกว่าข้าเสียอีก!

หรือหากจะมองไปถึงสำนักฝ่ายธรรมะสิ่งของที่อวดอ้างตนเองว่าสูงส่ง บริสุทธิเหล่านั้นแล้ว อย่าวว่าแต่ตอนนี้ท่านเป็นเจ้าของสำนักมิได้เลย หากท่านยังเป็นเจ้าสำนักเขาเสวียนตุ ท่านเองจะยอมรับข้าได้จริงหรือ และต่อให้ท่านยอม คนอื่นบนเขาเสวียนตุก็จะยอมรับเช่นกันหรือ"

เส้นเดียวถูกนางถามด้วยคำพูดต่อเนื่องจนตกตะลึงเล็กน้อย ถอนหายใจ กล่าว "ใช่ ท่านกล่าวถูกต้อง เป็นข้าพลั้งปากแล้ว"

คำพูดประโยคนั้นที่เขาถามเมื่อครู่ ความจริงหาได้คิดมากไม่ รู้สึกเพียง คนอย่างไปทรงกับฮั่วซีจิง ถึงอย่างไรก็มีความแตกต่าง นางอยู่ที่นิกายเหอฮวนเช่นนี้ก็น่าเสียดายอยู่บ้าง

ไปทรงกล่าวเสียงหวาน "ข้ารู้ว่าคุณชายเส้นรู้สึกว่าคุณอยู่ที่นิกายเหอฮวน ไม่ได้ได้รับความยุติธรรม ตั้งแต่ตอนที่ท่านยอมตั้งไว้แม้กระทั่งม้า ข้าก็มองออกแล้ว ท่านคือคนดีที่อ่อนโยน คนดีอย่างท่านมีไม่มากแล้ว คนอย่างข้ายอมทะนุถนอมไม่ตรีจิตนี้ไว้ให้ดี เพียงแต่เรื่องราวเหล่านี้ข้ายอมมีแผนการ ไม่รบกวนท่านเป็นห่วงแล้ว!"

"..."

"ข้าจะบอกความลับให้ท่านฟังอีก" นางพลันกระโดดลงจากกำแพง ลอยไปยังเส้นเดียว ยื่นมือไปจับแขนเสื้อของเขา แม้เส้นเดียวหลบออกอย่างรวดเร็วแต่นางก็ได้ไม่ยินดี ทั้งยังเผยสีหน้าเจ้าเล่ห์ออกมา "ติดตามประมุข

เขียนไม่มีผลคืออะไร ไม่นานจะมีหายนะมาเยือน เพื่อมิให้ถูกลูกหลง ท่านรีบห่างจากเขาสักหน่อยจะดีกว่า..."

มีทันขาดคำ ไปทรงสีหน้าแปรเปลี่ยนโดยพลัน ซึ่งมีไช้เพราะเส้นเดี๋ยวนางมองไปยังเบื้องหน้าไกลๆ แล้วพลันทิ้งประโยคหนึ่งไว้ "บาวนี่ก็ขึ้นได้ว่ายังมีธุระ คุณชายเส้นไม่ต้องส่งแล้ว" ก่อนจะหนีไปอย่างไร้ร่องรอย วิชาตัวเบานี้คงใช้พลังปรมาณทั้งสิบส่วน

เดิมเส้นเดี๋ยวยังคิดว่าเป็นเขียนอุซึอมาจึงทำให้นางหนีไป ทว่าขณะต่อมาจึงพบว่าไม่ถูกต้อง

ผู้มามีไช้เขียนอุซึอ

เดิมที่ที่ที่ถูกกั้นไว้ด้วยถนนสายหนึ่ง เสียงอะอะตะโกนซื้อขายลดถอยไปเหมือนกระแสน้ำ ไม่ได้ยินลุ่มเสียงแม่สักนิด

เส้นเดี๋ยวมิต้องลืมนาค้าขึ้นดูก็รู้ว่าตนเองยังยืนอยู่ที่เดิม หาได้เปลี่ยนสถานที่ไม่

แต่โดยรอบมีพลังงานไร้รูปร่างๆ ที่ส่งผลกระทบต่อเขาโดยตรง แรงเข้าให้เขาทำการตัดสินใจที่ผิดพลาดออกมา ทำให้เขาคิดว่าตนเองอยู่ที่อื่นแล้ว

นี่คือความรู้สึกที่ลึกลับยิ่งนักประเภทหนึ่ง เมื่อกำลังภายในแข็งแกร่งถึงระดับหนึ่งก็จะสามารถเปลี่ยนแปลงบรรยากาศโดยรอบ ชวนให้เกิดความรู้สึกลึกลับ ลวงหลอกประสาทสัมผัสของคู่ต่อสู้ได้

เห็นได้ชัดยิ่งนักว่าฝ่ายตรงข้ามใช้วิธีประเภทนี้ออกโรงเพื่อสร้างแรงกดดันทางจิตใจให้เส้นเดี๋ยว แต่เส้นเดี๋ยวมิตัวรู้สึกถึงความเป็นอริของคนผู้นั้น ฉะนั้นเขาจึงมิได้ขยับ

เสียงหยกประจำตัวกระทบ ประเดี้ยวไกลประเดี้ยวใกล้ เหมือนดังมาจากลิบล้อและเหมือนอยู่ห่างเพียงไม่กี่ก้าว ทว่าทุกสารทิศ ไม่มีที่ใดไม่ดำรงอยู่ เหมือนเงาตามตัว เหมือนเนื้อเน่าติดกระดูก

เสียงหยกกระทบกันไพเราะเสนาะโสต แต่ฟังนานเข้าก็ชวนให้บังเกิดความร้อนรนไม่สบายใจ เส้นเดี๋ยวจับไม้เท้าไม้ไผ่เอาไว้ไม่ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว ก้มหน้าหลับตา เหมือนหลับไปแล้ว

ทันใด เขาก็ขยับเคลื่อนไหว

ไม่เท้าไม้ไผ่ก็ออกไปเบื้องหน้าด้วยความรวดเร็วรุนแรง!

เรือนร่างของเขาเองก็ลอยโอบไปข้างหน้าพร้อมกับทำมือเป็นท่าทาง ประดุจเกาทัณฑ์หลุดจากแฉ่ง ต่างกันกับสภาพปวยยอดๆ แอດๆ ยามปกติ อย่างสิ้นเชิง เขาเหมือนเลียเป่า* ที่รอกคอยจิ้งหะลงมือตัวหนึ่ง กระโจนไปยัง เป้าหมายอย่างแม่นยำไม่ผิดพลาด

ไม้เท้าไม้ไผ่ที่ตำแหน่งนั้นเอาไว้ ดูคล้ายว่างเปล่าไม่มีอะไรทั้งสิ้น ทว่า ในขณะที่ไม้เท้าไม้ไผ่ที่รวบรวมกำลังภายในแปรเป็นรังฆราวาสายหนึ่งตกลงบน จุดนั้น ฉากกำบังล่องหนโดยรอบก็พังทลายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยในช่วงขณะ สุ่มเสียงโดยรอบที่หายไปเหล่านั้นล้วนกลับมาอีกครั้ง

"ยอดฝีมือจากที่ใด มีผู้ปรากฏกายให้เห็น" เขากล่าว

"ข้าคอยท่านที่อารามศึกษาหลินชวนอยู่นานแล้ว จำต้องออกมาเชิญ ด้วยตัวเอง ขออภัยที่เสียมารยาท"

ฝ่ายตรงข้ามไม่มีเจตนาซ่อนเร้นเสียงฝีเท้า แต่ละก้าวดังกระหึ่ม สะท้าน ถึงหัวใจ

เส้นเชียวรู้ว่านี่เกิดขึ้นจากกำลังภายในผสมผสานวิชาลวง เหมือน สุ่มเสียงที่เพิ่งถูก 'ตัดขาด' สามารถให้อำนาจสยบที่ซึ่งควบคุมก่อนแก่คู่ต่อสู้

"ที่แท้เป็นเจ้าของอารามหู่เยียน เลื่อมใสชื่อเสียงมานาน วันนี้ได้พบเจอ บรรพชิตโชคดียิ่ง"

หู่เยียนเค่อผู้เป็นเจ้าสำนักหู่ ซ้ำยังเป็นหนึ่งในยอดฝีมือสามอันดับ แรกแห่งใต้หล้า ชื่อเสียงสะท้านแผ่นดิน แต่ตัวเขากลับแต่งกายเรียบง่าย อย่างยิ่ง สวมเสื้อผ้าและรองเท้าผ้า ศีรษะผูกแถบผ้า หน้าตาก็ธรรมดา ไม่โดดเด่น อยู่ในฝูงชนคือชายวัยกลางคนที่ธรรมดาเหลือเกิน ไม่มีทางดึงดูด ความสนใจสักนิด

แต่ในเวลานี้เขาเดินมาจากอีกด้านหนึ่งของถนน สงบเสงี่ยม เดินทอดน่อง อย่างสบายใจ โดดเด่นจนไม่มีผู้ใดสงสัยสถานะของเขา

* เลียเป่า หมายถึงเสื่อขี้ด้า

เนื่องเพราะในไต้หล้ามีไม่กี่คนที่มีบุคลิกอย่างเขา

"กาลก่อนขณะข่าวการจากไปของปรมาจารย์พรตจีถ่ายทอดมา ข้าเองกำลังเก็บตัวในสำนัก มีอาจส่งคนมุ่งหน้าไปแสดงความเสียใจได้ทันเวลา หลังออกจากการเก็บตัวจึงประหลาดใจกับข่าวนี้ เจ้าสำนักจีเสมือนเทวดา วรยุทธ์เลิศล้ำ ผู้คนเลื่อมใสศรัทธา พลันล่องลับไปเช่นนี้ชวนให้คาดไม่ถึงเลยจริงๆ ในใจหวั่นเยียนปวดร้าวเจ็บช้ำเป็นที่สุด นักพรตเดินอย่าได้เสียใจ"

ระดับวรยุทธ์เช่นหวั่นเยียนเค่อฮู่ยี้ ยังมีความเข้าอกเข้าใจกันระหว่งยอดฝีมือต่อสี่เฟิงเก้อ ฉะนั้นคำพูดนี้หาได้นับว่าชื่นชมเกินไปไม่ในนั้นส่วนใหญ่มาจากใจจริง

เสิ่นเจี๋ยวประสานมือทำความเคารพอย่างสุภาพ "บรรพชิตขอขอบคุณในความรักของเจ้าอารามหวั่นเยียนแทนอาจารย์ อาจารย์เคยกล่าวว่าเขามีสีวิตมาถึงอายุปุ่นนี้ สำหรับยอดฝีมือก่อนกำเนิดแล้วอาจไม่นับว่าอายุยืน แต่หากเสียชีวิตเพราะแสวงหาจุดสูงสุดของวิถียุทธ์นั้นเขากลับรู้สึกคุ้มค่าอย่างยิ่ง ดังนั้นเจ้าอารามหวั่นเยียนไม่จำเป็นต้องเสียใจ ข้าไม่เดียวดาย อยู่ร่วมฟ้าดิน*"

หวั่นเยียนเค่อฮู่ยี้ถอนหายใจกล่าว "เป็นประโยคที่กล่าวว่าข้าไม่เดียวดาย อยู่ร่วมฟ้าดินที่ดียิ่ง ปรมาจารย์พรตจีมีโชคธรรมดาจริงๆ!"

เมื่อทอดถอนใจจบ เขาก็บ้จ้องเสิ่นเจี๋ยว กล่าวว่า "ขณะข้าออกมากระท่อมซากำลังต้มน้ำ ยามนี้คงชงชาเสร็จแล้วเป็นแน่ มิทราบนักพรตเดินสนใจไปเที่ยวอารามศึกษาหินชวนสักครั้งหรือไม่"

เสิ่นเจี๋ยวกล่าว "บรรพชิตอยู่ทางเหนือมานาน คงดื่มน้ำชาทางใต้ไม่คุ้นเคยในทันที"

ในไต้หล้านี้ ผู้ที่ได้รับการเชื้อเชิญจากหวั่นเยียนเค่อฮู่ยี้มีน้อยจนนับได้ในสายตาคนทั่วไปเป็นเกียรติอย่างยิ่ง แต่เขากลับปฏิเสธอย่างสุภาพ

หวั่นเยียนเค่อฮู่ยี้ยิ้มเล็กน้อย มิได้บันดาลโทษะ กล่าวต่อว่า "น้ำชาทางใต้ย่อมมีจุดที่เยือกเยียมของน้ำชาทางใต้ ผสมผสมอย่างลงตัว รับเอา

* เป็นการดัดแปลงคำพูดมาจากคัมภีร์หลุนอวี่ มีนัยว่าในทุกเส้นทางหรือสิ่งที่เลือกทำอยู่นั้น ย่อมมีคนที่จะเห็นด้วยเสมอ

สายน้ำนับร้อย กลายเป็นทะเลไร้ขอบเขต"

เส้นเดี่ยวเองก็ยืมพลางกล่าว "เกรงว่ารับของผู้อื่น กินของผู้อื่น ถึงเวลาดื่มน้ำชาของเจ้าอารามหู่เยียนแล้ว ไม่รับปากคำขอร้องของเจ้าอาราม กลับไม่เข้า คายไม่ออก คงไม่งามนัก"

หู่เยียนเค่อฮู่ยกกล่าว "ราชวงศ์เหินือกว่างใหญ่ไพศาล ราชวงศ์ได้ไม่น้อยหน้าเช่นเดียวกัน ได้ลองชิมน้ำชาของอารามศึกษาหลินชวน ไม่แน่ว่าถึงเวลาเจ้าภาพไม่เห็นยวรั้ง อาคันตุกะก็ไม่อยากจากไป"

กล่าวเช่นนั้น หรือว่าคนที่ไปอารามศึกษาหลินชวนแต่ก่อนล้วนถูกวางยาเสน่ห์ ฉะนั้นจึงไม่อยากจะไป เส้นเดี่ยวอดหัวเราะออกมามิได้

หู่เยียนเค่อฮู่ยกกล่าวด้วยความประหลาดใจ "นักพรตเส้นหัวเราะอันใด คำพูดของข้าน่าขันมากหรือ"

เส้นเดี่ยวโบกมือ "เป็นข้าเสียมารยาทชั่วขณะ ไม่เกี่ยวกับเจ้าอารามโปรดอภัย"

หากเปลี่ยนเป็นเยียนฮู่ชื่ออยู่ ต้องกล่าวคำเยาะเย้ยฝ่ายตรงข้ามทันที แต่ไม่มีโชพฤติการณ์ของเส้นเดี่ยว

ก่อนหน้าหู่เยียนเค่อฮู่ยกคิดไม่ถึงว่าเส้นเดี่ยวจะดื้อรั้นเช่นนั้น กล่าวตามหลักการ อดีตเจ้าสำนักที่ไม่อยู่ในตำแหน่งแล้วผู้หนึ่ง ไม่ว่าจะมาจากการครุ่นคิดถึงอนาคตของตนเองหรือว่าสาเหตุอื่นใดก็แล้วแต่ ล้วนไม่สามารถเดินกับคนในพรรคมารอย่างใกล้ชิดเกินไป ชาวบ้านลือว่าเยียนฮู่ชื่อช่วยชีวิตเส้นเดี่ยว ใช้นุญคุณกักขังเขาอยู่ข้างกาย เส้นเดี่ยวคล้อยตามเยียนฮู่ชื่อเพื่อป้องกันตัวเช่นเดียวกัน เดิมหู่เยียนเค่อฮู่ยกไม่เชื่อคำพูดโคมลอยเหล่านี้ แต่การแสดงออกในตอนนั้นของเส้นเดี่ยวกลับทำให้เขามีอาจไม่คิดเอนเอียงตามคำคน

หู่เยียนเค่อฮู่ยกกล่าว "ขณะปรมาจารย์พรตฉียังมีชีวิตอยู่ ข้าเคยมีวาสนาพบหน้าเขา พูดคุยกันหลายวัน ต่างฝ่ายต่างเหมือนสหายแก่พบ ในตอนนั้น ข้าเชิญอาจารย์ของท่านเกือบหนุ่นประมุขผู้ปรารถนาเรื่องผู้หนึ่งด้วยกันกับข้า คั้นความสงบสุขรุ่งเรืองให้ประชาชน ในตอนนั้นแม้อาจารย์ท่านไม่ยอมให้เขา

เสวียนดูเข้าสู่ทางโลก แต่ก็เห็นด้วยกับข้อสรุปของสายหลัก ดังนั้นจึงมีนัดหมาย ยี่สิบปีกับเขาและหลู่ฉู่ในวันหลัง บัดนี้แม้นักพรตเส้นมีโซ่เจ้าสำนักเขาเสวียนดู แล้ว แต่อย่างไรก็ยังเป็นศิษย์ของปรมาจารย์พรตฉี หรือท่านจะเมินเฉยต่อ หลักการและจุดยืนของอาจารย์ท่าน"

"เจ้าอารมณ์หรือเยียนกล่าวผิดแล้ว ความสัมพันธ์ของข้ากับประมุขเยียน หาใช่อย่างที่คนนอกคิดไม่ ราชวงศ์โจวที่ประมุขเยียนช่วยเหลือบัดนี้เจริญขึ้น ทุกวัน ประชาชนอยู่เย็นเป็นสุข หรือว่าเพียงเพราะอวีเหวินยงเป็นชาวเขียนเปย จึงมีอาจช่วงชิงจงหยวน รมได้ห้ำเป็นหนึ่ง? สิ่งที่อาจารย์คัดค้านคือขาย ผลประโยชน์ประชาชนจงหยวนกับสมคบคิดเผ่าอื่น หากเผ่าอื่นเข้าสู่จงหยวนเรา เลียนแบบวัฒนธรรมอันเรา เห็นชาวจงหยวนกับพวกป่าเถื่อนเป็นหนึ่งเดียว แล้วเหตุใดมีอาจเป็นประมุขผู้ปราดเปรื่องเล่า"

หฺรูเยียนเคออยู่สายหน้า น้ำเสียงเคร่งขรึมขึ้นอีกเล็กน้อย "คนป่าเถื่อน ห่างไกลความเจริญ ผ่านไปนานเท่าใดก็ยังคงเป็นคนป่าเถื่อน หาได้เปลี่ยนแปลง เพราะเข้าควบคุมจงหยวนไม่ ท่านลองดูบรรพบุรุษแคว้นนี้ พวกสกุลเกาก็ มีไซชนต่างเผ่า แต่เพราะผ่านขนบธรรมเนียมเผ่าอื่นมาเนิ่นนาน จึงคุ้นเคยกับ วัฒนธรรมเผ่าอื่นแล้ว ไหนเลยจะมีธรรมเนียมชาวอันลัคนิด ฮ่องเต้ฉีเลอะเลือน ยอมให้สตรีต่ำต้อยป่วนราชสำนัก แผ่นดินสกุลเกาคงไม่เย็นยาว ราชวงศ์โจว ยิ่งใหญ่เพราะทุเจวี่ย ข้ายังแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์กับพวกเขา ประจบประแจง สารพัด อันตรายที่ทุเจวี่ยมีต่อจงหยวนเรา หรือว่านักพรตเส้นยังไม่กระจ่าง"

สุดท้ายแล้ว หฺรูเยียนเคออยู่รู้สึกว่ฮ่องเต้ฉีเงินสามารถเป็นประมุข ผู้ปราดเปรื่องที่รมได้ห้ำเป็นหนึ่งได้ในภายหลัง ฉะนั้นจึงคิดโน้มน้าวเส้นเฉียว ทิ้งมีดเข้าสว่าง ด้วยสถานะของเขา การรุดหน้ามาโน้มน้าวผู้ใดด้วยตัวเองได้ นับเป็นการแสดงความจริงใจอย่างยิ่งแล้ว เพราะหากกล่าวให้ถูกต้อง ตอนนี เส้นเฉียวสูญเสียตำแหน่งเจ้าสำนักไปแล้ว วรรษุทธ์ก็ไม่เหมือนเมื่อก่อน ตำแหน่งไม่เท่าเทียมกับหฺรูเยียนเคออยู่ ไม่ควรคารบกวอนฝ่ายตรงข้ามออกโรง ด้วยตัวเอง แต่หฺรูเยียนเคออยู่ก็ยังมา

หากเป็นเมื่อหลายเดือนก่อน ขณะเส้นเฉียวเพิ่งเข้าสู่ทางโลก ไม่เข้าใจ

ต่อสถานการณ์ในใต้หล้าแต่อย่างไร อาจถูกคำพูดนี้กระตุ้นก็เป็นได้ แต่ตอนนี้ เขามีความคิดของตัวเองแล้ว ฟังจบเพียงแค่อายหน้า หาได้มากความไม่ "บัดนี้ข้ามิได้เป็นตัวแทนสำนักใดแล้ว เพียงร่อนเร่ในยุทธภพอย่างเดียวยาย ขอเพียงรักษาชีวิตในภกลีขุค สวามีภักดีหรือไม่ สำหรับอารามศึกษาหลินชวณ และราชวงศ์เงินแล้วล้วนมีความหมายไม่มาก วันนี้เจ้าอารามหู่เยียนหลุดหน้ามา สนทนากับข้าด้วยตัวเองเพราะเห็นแก่หน้าอาจารย์ ข้ายังคงซาบซึ้งไม่สิ้นสุด เพียงแต่ความปรารถนาดีส่วนนี้ได้แต่รับไว้ด้วยใจ"

หู่เยียนเค่อฮู่ยงถอนหายใจเล็กน้อย "ข้าเห็นสุมเสียงกล่าวคำของนักพรต เส้นติดขัดอยู่บ้าง ดูเหมือนบาดเจ็บภายใน เนิ่นนานรักษาไม่หาย หากท่าน ยอมมารักษาที่อารามศึกษาหลินชวณ ข้าจะช่วยท่านรักษาอาการบาดเจ็บ ร่วมกับหมอลวงที่ดีที่สุดในวังราชวงศ์เงินอย่างสุดความสามารถ!"

เส้นเดียวเคยได้ยินฮู่ชือกล่าวว่หู่เยียนเค่อฮู่ยงคือศิษย์พี่ศิษย์น้อง ร่วมสำนักกับหลิวจิงเหียน ฮองเฮาแคว้นเงินองค์ปัจจุบัน ฉะนั้นหู่เยียนเค่อฮู่ยง จึงมีความสัมพันธ์แน่นแฟ้นกับราชวงศ์เงิน บัดนี้ดูเหมือนเป็นเช่นนั้นจริง หากไม่คนธรรมดาคงไม่ถึงขั้นใช้หมอลวงในวังมาให้คำมั่นสัญญาเรื่อยเปื่อยได้

หู่เยียนเค่อฮู่ยงกล่าวคำพูดเช่นนั้นออกมา เส้นเดียวเพียงสีหน้าแปรเปลี่ยน เล็กน้อย "ขอบคุณเจ้าอารามหู่เยียน ข้าปราศจากคุณธรรมความสามารถ ไร้ผลงานให้รับสิ่งตอบแทน มีกล้าปฏิบัติตามโดยแท้จริง"

กล่าวตามจริง หู่เยียนเค่อฮู่ยงคิดไม่ถึงว่าวันนี้ตนเองจะมาเสียเที่ยว เพราะไม่ว่าอย่างไรเส้นเดียวล้วนไม่มีเหตุผลที่จะปฏิเสธ

เขาพลันนึกถึงคำเล่าลือที่เหลวไหล ซึ่งเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเยียนฮู่ชือ กับเส้นเดียว แต่ก็รู้สึกว่เหลวไหลจนน่าขันดั่งว่า นี่เป็นไปไม่ได้เลย

"ช่างเกิด อารามศึกษาหลินชวณไม่เคยทำเรื่องที่ผิดใจคน" หู่เยียนเค่อฮู่ยง มีสีหน้าเสียใจเล็กน้อย

เส้นเดียวเองก็เผยสีหน้าเสียใจออกมา "บรรพชิตคืออันขลาดเขลา ทำให้ เจ้าอารามต้องเหนื่อยมาด้วยตัวเอง"

หู่เยียนเค่อฮู่ยงยิ้มพลงกล่าว "เส้นทางจากที่นี่ไปยังเรือนรับรองไม่ไกลนัก

เพียงแต่หากมิใช่คนท้องถิ่นก็คงหาพบได้ยากยิ่ง พ่อค้าข้างกายท่านผู้นั้น
ถูกคนทำให้สลบไปแล้ว จะให้ข้าส่งท่านแทนเขาหรือไม่"

"เจ้าอารามหรือเยียนวางเหลือเกิน ไม่เข้าวังพูดคุยความหลังกับศิษย์น้องหญิง
ฮองเฮาของท่านสักหน่อย แต่กลับมาโน้มน้าวอาเจียวให้ทิ้งมีดเข้าสวาทที่นี่
น่าเสียดายอาเจียวใจแข็งจะติดตามข้า ท่านคงต้องผิดหวังเสียแล้ว!"

คำพูดประโยคนี้น้อมมิใช่เป็นเส้นเฉียวกล่าวออกมา

คนผู้หนึ่งปรากฏกายบริเวณหัวมุมสุดปลายท้องถนน เดินมาหาพวกเขา
ที่ละก้าว

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)